

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană – Numărul treizeci

Jeff Pippenger

2026-01-16

Numărul treizeci

Împlinirile mesianice din Evanghelia după Matei includ jalonul timpului sfârșitului, jalonul formalizării soliei și doi martori ai jalonului din 11 septembrie, unul martor al soliei interne către Laodicea, iar celălalt al soliei externe a terorismului islamic. Este potrivit ca jalonul din 11 septembrie să fie reprezentat de două dintre cele douăsprezece împliniri mesianice din Matei, căci 11 septembrie cuprinde solia îngerului al doilea, în care există întotdeauna o dublare. Moartea din 18 iulie 2020 a fost al cincilea jalon pe care l-am avut în vedere, apoi glasul din pustie în iulie 2023 a fost al șaselea, iar învierea din 2024 a fost numărul șapte. Cea de-a opta împlinire mesianică este Strigarea de la miezul nopții.

Al optulea reper mesianic este Strigarea de la miezul nopții

Toate acestea s-au făcut, ca să se îplinească ceea ce a fost rostit prin prorocul, care zice: Spuneți fiicei Sionului: Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un mânz, mânzul unei măgărițe. Matei 21:4, 5.

Predicție

Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului; strigă, fiică a Ierusalimului: iată, Împăratul tău vine la tine: el este drept și înzestrat cu mântuire; smerit și călare pe un măgar și pe un mânz, puiul unei măgărițe. Zaharia 9:9.

Cu cinci sute de ani mai înainte, Domnul declarase prin prorocul Zaharia: "Bucură-te foarte, fiică a Sionului; strigă, fiică a Ierusalimului. Iată, Împăratul tău vine la tine. El este drept și purtător de mântuire; smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, puiul unei măgărițe." [Zaharia 9:9.] Dacă ucenicii ar fi înțeles că Hristos mergea la judecată și la moarte, nu ar fi putut împlini această profeție.

În același fel, Miller și asociații săi au împlinit profeția și au dat un mesaj pe care inspirația îl prevestise că trebuia să fie dat lumii, dar pe care nu l-ar fi putut da dacă ar fi înțeles pe deplin profețiile care indicau dezamăgirea lor și care prezentau un alt mesaj ce trebuia să fie propovăduit tuturor neamurilor înainte ca Domnul să vină. Mesajele primului și celui de-al doilea înger au fost date la timpul convenit și au împlinit lucrarea pe care Dumnezeu a rânduit să o îplinească prin ele. Marea controversă, 405.

Neînțelegerea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu a fost asociată cu istoria intrării triumfale a lui Hristos și, de asemenea, cu istoria paralelă a proclamării soliei Strigării de la miezul nopții în 1844. Cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie să înțeleagă „profețiile care indică dezamăgirea lor”. Lui Ioan, în Apocalipsa, capitolul zece, i se spune dinainte că solia cărții mici, care urma să fie dulce în

gura lui, avea să devină amară.

Nu avem nimic de temut cu privire la viitor, decât în măsura în care vom uita felul în care Domnul ne-a călăuzit și învățatura Sa din istoria noastră trecută. Schițe din viață, 196.

„Călăuzirea Domnului” din trecut este reprezentată, între alte acte providențiale, sub forma mâinii Sale care a acoperit o greșală în calcule, fiindcă nu era spre binele milleriților să-și înțeleagă dinainte dezamăgirea, după cum nu a fost nici pentru ucenici să înțeleagă toate elementele dezamăgirii lor la cruce. Însă istoria proclamării Strigătului de la miezul nopții este identificată drept lumina însăși care conduce spre cer, iar acest lucru este consemnat în chiar prima viziune a lui Ellen White. Cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie să înțeleagă dezamăgirile ucenicilor și ale milleriților. A respinge acea lumină înseamnă a cădea de pe cale.

Aveau o lumină strălucitoare așezată în urma lor la începutul căii, despre care un înger mi-a spus că era „strigarea de la miezul nopții”. Această lumină strălucea de-a lungul întregii căi și le lumina pașii, ca să nu se poticnească.

Dacă își țineau privirile ațintite asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, călăuzindu-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicând slăvitul Său braț drept, iar din brațul Său ieșea o lumină care se unduia deasupra cetii advente, iar ei strigau: «Aleluia!» Alții, cu nechibzuință, au tăgăduit lumina din urma lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusesse până atât de departe. Lumina din urma lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric desăvârșit, și s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus, și au căzut de pe cale în jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt. Experiența creștină și învățăturile lui Ellen G. White, 57.

Al optulea reper este Strigătul de la miezul nopții, prefigurat prin intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim.

Strigarea de la miezul nopții nu s-a sprijinit atât pe argumentație, deși dovada din Scriptură era clară și concludentă. O putere stăruitoare o însoțea, mișcând sufletul. Nu era îndoială, nici punere în discuție. Cu prilejul intrării triumfale a lui Hristos în Ierusalim, oamenii adunați din toate părțile țării pentru a ține sărbătoarea s-au îngrămădit la Muntele Măslinilor și, alăturându-se mulțimii care-L însoțea pe Isus, au fost cuprinși de inspirația clipei și au contribuit să sporească strigătul: „Bindecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!” [Matei 21:9.] În același fel, necredincioșii care se îngrămădeau la adunările adventiste — unii din curiozitate, alții doar ca să batjocorească — au simțit puterea convingătoare care însoțea solia: „Iată, Mirele vine!” Spirit of Prophecy, volumul 4, 250, 251.

A fi o fecioară înțeleaptă în zilele de pe urmă ar cere, prin necesitate profetică, ca acele fecioare înțelepte să sufere o dezamăgire, care, la rândul ei, aduce timpul de întârziere al pildei. Fără experiența timpului de întârziere nu ești nici fecioară înțeleaptă, nici fecioară neînțeleaptă.

"Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist." Tragedia veacurilor, 393.

În orice caz, fecioarele înțelepte ale zilelor de pe urmă trebuie să treacă printr-o dezamăgire paralelă cu cea din 19 aprilie 1844, căci experiența parabolei este experiența celor o sută patruzeci și patru de mii, pe care Ioan, în Apocalipsă, îi identifică drept fecioare.

Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt feciorelnici. Aceștia sunt cei care urmează Mielului oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind pârga pentru Dumnezeu și pentru Miel. Apocalipsa 14:4.

Câte pilde ale lui Hristos sunt identificate în mod direct și specific ca fiind împlinite întocmai, ad litteram? Fiecare pildă va fi împlinită întocmai, ad litteram, însă pilda celor zece fecioare este prezentată în mod specific ca fiind împlinită în trecut și în viitor „ad litteram”. Ea este comparată cu al treilea înger, care va rămâne adevăr prezent din 1844 înainte până când Mihail se va ridica și timpul de probă al omenirii se va încheia.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Până la sfârșitul timpului, pilda celor zece fecioare este adevăr prezent, iar Strigarea de la miezul nopții se va împlini din nou întocmai, la literă.

Este o lume zăcând în nelegiuire, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții — adormită, adormită. Cine simte chinurile sufletului pentru a-i trezi? Ce glas poate ajunge până la ei? Mîntea mea a fost purtată spre viitor, când va fi dat semnalul: «Iată, Mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să-și procure untdelemn pentru a-și reumple candelarele și, prea târziu, vor afla că caracterul, care este reprezentat de untdelemn, nu este transmisibil. Review and Herald, 11 februarie 1896.

Strigarea de la miezul nopții este următorul reper la orizont în mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel reper este însoțit de persecuția care începe împotriva credincioșilor înaintea legii duminicale. Acea persecuție este atât externă, cât și internă, iar persecuția internă include două simboluri distincte. Unul dintre aceste simboluri este Iuda, celălalt este Sinedriul.

Al nouălea jalon mesianic este trădarea pentru treizeci de arginți

Atunci s-a împlinit ceea ce fusese spus prin prorocul Ieremia, zicând: „Și au luat cei treizeci de arginți, prețul Celui ce a fost prețuit, pe care L-au prețuit fiii lui Israel; și i-au dat pentru țarina olarului, după cum mi-a poruncit Domnul.” Matei 27:9, 10.

Predicție

Și le-am zis: Dacă socotiți de cuviință, dați-mi plata mea; iar dacă nu, abțineți-vă. Și au cântărit pentru plata mea treizeci de arginți. Și Domnul mi-a zis: Aruncă-l olarului: frumos preț la care am fost prețuit de ei! Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat olarului în casa Domnului. Zaharia 11:12, 13.

Trădarea lui Iuda reprezintă trădarea preoților falși, căci numărul 30 reprezintă vârsta preoțească. Preoții, care sunt totodată leviți, sunt curățiți asemenea aurului și argintului de către Solul Legământului. Cei treizeci de arginți ai lui Iuda reprezintă epurarea preoților falși la legea duminicală; deși Iuda a murit chiar înainte de cruce, era tot în aceeași zi. Iuda nu este simbolul Sinedriului; el este simbolul unuia care era socotit a fi dintre ucenicii lui Hristos.

În calitate de ucenic al lui Hristos, erai ucenic al ungerii lui Isus. Ungerea de la botezul Său i-a schimbat lui Isus numele în Isus Hristos, căci Hristos înseamnă - Cel Uns. Numele Său s-a schimbat atunci, căci El urma atunci să confirme legământul cu mulți pentru o săptămână, iar un simbol de prim rang al relației de legământ este schimbarea numelui. Isus a fost uns cu putere la botezul Său. A fi ucenic al lui Hristos însemna a fi ucenic al botezului Său. La botezul Său a fost uns cu putere. Afirmatia lui Petru din Matei 16:18 este cunoscută în lumea teologică creștină drept "Mărturisirea creștină". Este una dintre marile teme de discuție între teologi și cercetători. În general, o discuție între teologi și cercetători identifică ceva lipsit de importanță, sau poate de importanță minoră, dar rămâne faptul că creștinismul înțelege că atunci când Isus a fost uns, El a devenit atunci Mesia.

El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt Eu? Iar Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu. Matei 16:15, 16.

Numele inițial al lui Petru exprima chiar acest adevăr, căci Simon Barjona înseamnă „cel care aude mesajul porumbelului”, care era mesajul botezului Său. Botezul Său se corelează cu 9/11, iar Iuda îi reprezintă pe aceia care, la un moment dat, au mărturisit că înțeleg 9/11, dar se rățesc pe cale. Iuda nu este un simbol al Sinedriului, căci Sinedriul reprezintă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană. Iuda a oferit Sinedriului o mărturie, dar simbolismul răzvrătirii Sinedriului este diferit de răzvrătirea lui Iuda. Răzvrătirea Sinedriului este exprimată în următorul vis.

Mi-am adunat scrierile și am pornit în călătorie. Pe drum am ținut două adunări în Orange și am avut dovezi că biserica a avut de câștigat și a fost încurajată. Noi înșine am fost înviorați de Duhul Domnului. În noaptea aceea am visat că eram la Battle Creek, privind afară prin geamul lateral al ușii, și am văzut o ceată marșăluind spre casă, doi câte doi. Aveau o înfățișare aspră și hotărâtă. Îi cunoșteam bine și m-am întors să deschid ușa salonului ca să-i primesc, dar m-am gândit să mai privesc încă o dată. Scena s-a schimbat. Ceata prezenta acum înfățișarea unei procesiuni catolice. Unul purta în mână o cruce, altul o trestie. Iar când s-au apropiat, cel care purta trestia a făcut un ocol în jurul casei, spunând de trei ori: „Această casă este proscrisă. Bunurile trebuie confiscate. Au vorbit împotriva sfântului nostru ordin.” Groaza m-a cuprins și am fugit prin casă, ieșind pe ușa dinspre nord, și m-am trezit în mijlocul unei cete, dintre care pe unii îi cunoșteam, dar nu am îndrăznit să le adresez niciun cuvânt, de teamă să nu mă trădeze. Am încercat să găsesc un loc retras unde să pot plânge și să mă rog, fără să întâlnesc, oriîncotro mă întorceam, ochi iscoditori și nerăbdători. Repetam adesea: „Dacă aș putea doar înțelege aceasta! De mi-ar spune ce am spus sau ce am făcut!”

„Am plâns și m-am rugat mult când am văzut bunurile noastre confiscate. Am încercat să citesc în privirile celor din jur simpatie sau milă față de mine și am luat seama la chipurile câtorva despre care am crezut că mi-ar fi vorbit și m-ar fi mângâiat, dacă nu s-ar fi temut să nu

fie observați de alții. Am făcut o singură încercare să mă strecur din mijlocul mulțimii, dar, văzând că sunt supravegheată, mi-am ascuns intențiile. Am început să plâng cu glas tare, zicând: 'De mi-ar spune numai ce am făcut sau ce am spus!' Soțul meu, care dormea într-un pat în aceeași încăpere, m-a auzit plângând cu glas tare și m-a trezit. Perna îmi era udă de lacrimi, iar o tristă apăsare a sufletului era asupra mea." Mărturii, volumul 1, 577, 578.

Aplicarea principiului potrivit căruia profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit ridică o chestiune foarte solemnă pentru conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Sora White și-a „adunat” „scrierile” și a început o călătorie de întoarcere la Battle Creek. Battle Creek era atunci inima lucrării, așa cum este astăzi Tacoma Park, sau Ierusalimul în zilele lui Hristos. Ea și-a adunat scrierile pentru călătorie, după ce expusese lupta pe care o purtase cu privire la scrierile ei. Contextul visului ei privește scrierile ei. Lupta a avut loc în orașul Wright.

Cât timp eram la Wright, trimiseserăm manuscrisul meu pentru nr. 11 la Biroul de publicații, iar eu îmi valorificam aproape fiecare clipă în care nu eram în adunare, redactând material pentru nr. 12. Forțele mele, atât fizice, cât și mentale, fuseseră sever solicitate în timp ce lucram pentru biserica din Wright. Simțeam că ar trebui să mă odihnesc, dar nu vedeam nicio posibilitate de răgaz. Vorbeam poporului de câteva ori pe săptămână și scriam multe pagini de mărturii personale. Povara sufletelor apăsa asupra mea, iar responsabilitățile pe care le simțeam erau atât de mari, încât nu puteam obține decât câteva ore de somn în fiecare noapte.

În timp ce astfel lucram, prin cuvânt și prin scris, am primit scrisori de un caracter descurajator din Battle Creek. Pe măsură ce le citeam, am simțit o apăsare de duh de negrăit, ajungând până la o agonie a minții, care, pentru o scurtă vreme, părea să-mi paralizeze energiile vitale. Trei nopți la rând aproape că nu am dormit deloc. Gândurile îmi erau tulburate și nedumerite. Mi-am ascuns simțămintele cât am putut de bine față de soțul meu și de familia plină de compasiune în mijlocul căreia ne aflam. Nimeni nu cunoștea osteneala mea sau povara cugetului meu când mă uneam cu familia în devoțiunea de dimineață și de seară și căutam să-mi pun povara asupra Marelui Purtător de poveri. Dar cererile mele izvorau dintr-o inimă zdrobită de chin, iar rugăciunile mele erau frânte și dezlânate din pricina unei jale nestăpânite. Sângele îmi năvălea la creier, făcându-mă adesea să mă clătin și aproape să cad. Îmi curgea des sânge din nas, mai ales după ce mă sileam să scriu. Am fost silită să las scrisul deoparte, dar nu am putut lepăda de pe mine povara de neliniște și de răspundere, întrucât înțelegeam că aveam mărturii pentru alții pe care nu le puteam prezenta.

Am primit încă o scrisoare, care mă informa că s-a socotit că este mai bine să se amâne publicarea nr. 11 până când aș putea așterne în scris ceea ce îmi fusese arătat cu privire la Institutul de Sănătate, deoarece cei însărcinați cu acea lucrare se aflau într-o mare lipsă de mijloace și aveau nevoie de influența mărturiei mele pentru a-i mișca pe frați. Atunci am așternut în scris o parte din ceea ce mi se arătase cu privire la Institutul, dar nu am putut înfățișa întreg subiectul din pricina presiunii sângelui la creier. Dacă aș fi bănuir că nr. 12 va fi atât de mult întârziat, nu aș fi trimis în niciun caz acea parte a materialului cuprins în nr. 11. Am presupus că, după ce mă voi odihni câteva zile, voi putea să-mi reiau scrisul. Dar, spre marea mea mâhnire, am constatat că starea creierului meu îmi făcea imposibil să scriu. Gândul

de a scrie mărturii, fie generale, fie personale, a fost abandonat, iar eu eram într-o suferință neconținută pentru că nu le puteam scrie.

În această stare de lucruri s-a hotărât să ne întoarcem la Battle Creek și să rămânem acolo câtă vreme drumurile erau noroioase și desfundate, iar eu să închei acolo Nr. 12. Soțul meu era foarte dornic să-și vadă frații din Battle Creek, să le vorbească și să se bucure împreună cu ei de lucrarea pe care Dumnezeu o făcea pentru el. Mi-am strâns scrierile și am pornit în călătorie. ... Mărturii, volumul 1, 576, 577.

În zilele de pe urmă, conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, reprezentată prin Battle Creek și prin aceia pe care ea îi „cunoștea bine”, s-a transformat într-o procesiune catolică. Conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea s-a transformat într-o procesiune catolică. În vis au venit „doi câte doi”, unul cu o trestie, altul cu o cruce. Au trasat un cerc în jurul casei și au proclamat de trei ori: „Această casă este proscrisă. Bunurile trebuie confiscate. Au vorbit împotriva ordinului nostru sfânt.” Care sunt „bunurile” din „casă” pe care conducătorii catolici de la Battle Creek le-au „confiscat”? Care este „ordinul” sfânt al Bisericii Catolice împotriva căruia s-a „vorbit”?

Mai direct formulat, întrebarea ar putea fi: „Care ordin al catolicismului a fost în fruntea Inchiziției?” Inchiziția a început cu Ordinul Dominican, înainte ca iezuiții să apară în istorie, dar, odată implicați, au devenit ordinul care a promovat cruzimea și vărsarea de sânge.

În întreaga creștinătate, protestantismul era amenințat de dușmani redutabili. După ce trecuseră primele triumfuri ale Reformei, Roma a chemat noi forțe, nădăjduind să-i desăvârșească distrugerea. În acest timp a fost întemeiat ordinul Iezuiților, cel mai crud, lipsit de scrupule și mai puternic dintre toți apărătorii papismului. Ruși de legăturile pământești și de interesele omenești, morți față de îndatoririle afecțiunii firești, cu rațiunea și conștiința pe deplin reduse la tăcere, ei nu cunoșteau altă regulă, altă legătură decât pe aceea a ordinului lor și nicio altă datorie decât aceea de a-i extinde puterea. Evanghelia lui Hristos îi înzestrăse pe adepții ei să întâmpine pericolul și să îndure suferința, neîmpăimântați de frig, foame, trudă și sărăcie, să susțină stindardul adevărului în fața roții de tortură, a temniței și a rugului. Pentru a combate aceste forțe, iezuitismul le-a insuflat adepților săi un fanatism care i-a făcut în stare să îndure primejdii asemenea și să opună puterii adevărului toate armele înșelăciunii. Nu era crimă atât de mare pe care să nu o comită, nici înșelăciune atât de josnică pe care să nu o practice, nici deghizare atât de anevoioasă pe care să nu o asume. Deși legați prin jurământ de sărăcie și smerenie perpetue, scopul lor chibzuit era să-și asigure bogăție și putere, să se dedice răsturnării protestantismului și restabilirii supremației papale.

Când se înfățișau ca membri ai ordinului lor, purtau un veșmânt al sfințeniei, vizitând închisorile și spitalele, slujind bolnavilor și săracilor, pretinzând că au renunțat la lume și purtând numele sacru al lui Isus, care umbla făcând bine. Însă sub acest exterior fără prihană erau adesea ascunse cele mai criminale și ucigătoare scopuri. Un principiu fundamental al ordinului era acela că scopul scuză mijloacele. Potrivit acestui cod, minciuna, furtul, sperjurul, asasinatul nu numai că erau iertabile, ci și laudabile, când slujeau intereselor bisericii. Sub diverse deghizări, iezuiții și-au făcut drum în dregătoriile statului, urcând până la a deveni

sfetnici ai regilor și modelând politica națiunilor. S-au făcut slujitori, pentru a-i spiona pe stăpânii lor. Au întemeiat colegii pentru fiii principilor și ai nobililor și școli pentru oamenii de rând; iar copiii părinților protestanți erau atrași în practicarea riturilor papistașe. Întreaga pompă și tot fastul exterior ale cultului Romei au fost folosite pentru a tulbura mintea și a orbi și a captiva imaginația, iar astfel libertatea pentru care părinții trudiseră și sângeraseră a fost trădată de fii. Iezuiții s-au răspândit cu repeziciune peste tot în Europa și, oriunde mergeau, urma o reînviere a papismului.

Pentru a le conferi o putere mai mare, a fost emisă o bulă papală de reînființare a Inchiziției. În ciuda oroarei generale cu care era privită, chiar și în țările catolice, acest cumplit tribunal a fost din nou instaurat de cârmuitori papistași, iar atrocități prea cumplite pentru a vedea lumina zilei au fost repetate în temnițele sale secrete. În multe țări, mii și mii din însăși floarea națiunii, cei mai curați și mai nobili, cei mai înzestrați intelectual și cu aleasă educație, păstori evlavioși și devotați, cetățeni harnici și patrioți, cărturari străluciți, artiști talentați, meșteșugari pricepuți, au fost uciși sau siliți să se refugieze în alte țări.

Acestea au fost mijloacele la care Roma a apelat pentru a stinge lumina Reformei, a le lua oamenilor Biblia și a readuce ignoranța și superstiția Evului Întunecat. Dar, sub binecuvântarea lui Dumnezeu și prin ostenele acelor bărbați nobili pe care El i-a ridicat ca să-i urmeze lui Luther, protestantismul nu a fost nimic. Nu favoarei principilor, nici armelor lor, avea să-și datoreze tăria. Cele mai mici țări, cele mai umile și mai puțin puternice națiuni i-au devenit bastioane. A fost micuța Geneva, în mijlocul puternicilor vrăjmași care îi unelteau pieirea; a fost Olanda, pe bancurile ei de nisip de lângă Marea Nordului, luptându-se împotriva tiraniei Spaniei, pe atunci cel mai mare și mai opulent dintre regate; a fost Suedia aspră, stearpă, care a câștigat victorii pentru Reformă. Marea controversă, 234, 235.

Biserica Catolică a făcut tot ce i-a stat în putință ca să ascundă Biblia de oameni, pretinzând că tradițiile și obiceiurile lor păgâne sunt deasupra Cuvântului lui Dumnezeu. Conducătorii adventismului laodicean nu îi vor da în judecată pe disidenți din pricina scrierilor lui Ellen White, dar catolicii care se prezintă drept conducătorii din Battle Creek o vor face. Esența însăși a fiarei catolicismului constă în folosirea puterii seculare pentru a împlini scopuri religioase. Când adventismul a căutat puterea seculară legală pentru a-și administra instituțiile, roadele "ordinului lor sfânt" se pot vedea.

În contextul ceremoniilor auto-da-fé (act de credință) ale Inchiziției spaniole, trestia și crucea apar ca elemente simbolice legate de răstignirea lui Hristos. Trestia se referă la sceptrul de batjocură așezat în mâna lui Iisus în timpul încoronării cu spini, folosit de soldații romani pentru a-l lovi, simbolizând batjocura, suferința și disprețul.

Crucea ocupă un loc proeminent în procesiunile de auto-da-fé. O cruce verde (adesea învăluită în crep negru) servea drept emblemă a Inchiziției, fiind purtată într-o procesiune separată, pregătitoare, cu o zi înainte și expusă în timpul evenimentului. Ea simboliza autoritatea tribunalului.

Proscrierea bunurilor se referă la confiscarea (sechestrarea sau proscricția) proprietății unei persoane condamnate, o pedeapsă frecventă a Inchiziției menită să finanțeze tribunalul și să

pedepsească erezia. Aceasta era anunțată public în sentințele de auto-da-fé, ceea ce sublinia umilirea publică și descurajarea.

Scrierile lui Ellen G. White condamnă în mod clar și fără echivoc conducerea care va proscribe scrierile ei, într-o încercare de a reduce la tăcere cântarea viei care răsună, dar aceasta este ultima acțiune a unui ordin nelegiuit, chiar înainte ca aceștia să-și manifeste pe față caracterele, odată cu legea duminicală. O „procesiune catolică” se aliniază cu 25 de bătrâni care se închină soarelui. În următoarele patru paragrafe, primul paragraf înfățișează „poporul care se declară al lui Dumnezeu”, în „zilele de pe urmă”. Pasajul învață limpede că, în zilele de pe urmă, pastorii adventiști de ziua a șaptea vor, în „biserici și în adunări mari în aer liber”, „stăruia asupra poporului cu privire la necesitatea păzirii primei zile a săptămânii”.

Domnul are o judecată cu poporul Său mărturisitor în aceste zile din urmă. În această judecată, oamenii aflați în poziții de răspundere vor urma o linie de conduită diametral opusă celei urmate de Neemia. Nu numai că vor ignora și vor disprețui ei înșiși Sabatul, ci vor încerca să-l împiedice și pe alții să-l păzească, îngropându-l sub molozul obiceiului și al tradiției. În biserici și în mari adunări în aer liber, slujitorii vor insista pe lângă popor asupra necesității păzirii primei zile a săptămânii. Sunt calamități pe mare și pe uscat; iar aceste calamități se vor înmulți, o nenorocire urmând-o îndeaproape pe alta; iar micul grup de păzitori conștiincioși ai Sabatului va fi arătat drept cei care aduc mânia lui Dumnezeu asupra lumii prin nesocotirea duminicii.

Aceasta îi identifică în mod clar pe Adventiștii de Ziua a Șaptea drept „poporul care pretinde a fi poporul lui Dumnezeu”, care vor încuraja păzirea duminicii și vor denunța, de asemenea, „micul grup de păzitori conștiincioși ai Sabatului”. În paragraful următor, ea subliniază că persecuțiile veacurilor trecute se vor repeta. Paragraful anterior s-a încheiat cu identificarea, de către ea, a poporului care pretinde a fi poporul lui Dumnezeu, în contrast cu cei pe care îi numește păzitori conștiincioși ai Sabatului. Apoi, ea introduce istoriile trecutului și avertizează că acestea se vor repeta în zilele de pe urmă. Ea este foarte clară.

Satana propagă această amăgire pentru a lua lumea în robie. Planul său este să-i constrângă pe oameni să primească rătăcirile. El ia parte activă la răspândirea tuturor religiilor false și nu se va opri înaintea a nimic în eforturile sale de a impune doctrine eronate. Sub acoperământul unui zel religios, oamenii, influențați de duhul lui, au născocit cele mai crude torturi pentru semenii lor și le-au pricinuit cele mai cumplite suferințe. Satana și agenții săi au același duh și acum; iar istoria trecutului se va repeta în zilele noastre.

Există oameni care și-au pus mintea și voința în slujba săvârșirii răului; în adâncurile întunecate ale inimii lor au hotărât ce crime vor comite. Acești oameni sunt autoamăgiți. Ei au respins marele principiu al dreptății lui Dumnezeu și, în locul lui, au înălțat un standard propriu, iar, comparându-se cu acest standard, se declară sfinți. Domnul le va îngădui să dea pe față ceea ce este în inimile lor, să dea curs duhului stăpânului care îi stăpânește. Îi va lăsa să-și arate ura față de legea Sa prin felul în care îi vor trata pe cei care sunt credincioși cerințelor ei. Vor fi însuflețiți de același duh de frenezie religioasă care a atârnat mulțimea ce L-a răstignit pe Hristos; Biserica și Statul vor fi unite în aceeași armonie coruptă.

Biserica de astăzi a călcat pe urmele iudeilor de demult, care au dat la o parte poruncile lui Dumnezeu pentru propriile lor tradiții. Ea a schimbat rânduiala, a rupt legământul veșnic, iar acum, ca și atunci, mândria, necredința și necredincioșia sunt rezultatul. Adevărata ei stare este înfățișată în aceste cuvinte din cântarea lui Moise: „S-au stricat ei înșiși; pata lor nu este pata copiilor Lui; sunt un neam pervers și strâmb. Astfel răsplățiți voi Domnului, popor nebun și neînțelept? Oare nu El este Tatăl tău, Cel ce te-a cumpărat? Nu te-a făcut El și nu te-a statornicit?” Review and Herald, 18 martie 1884.

Există pasaj după pasaj în Spiritul Profetiei care identifică persecuția din zilele de pe urmă a credincioșilor lui Dumnezeu, iar „biserica de astăzi” pe care ea o identifică nu este creștinismul în general, ci biserica pe care o arată în mod repetat ca fiind prefigurată de biserica iudaică. Acele pasaje limpezi din scrierile ei constituie motivația pentru ca Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să încerce să impună restricții asupra scrierilor sorei White, după cum o indică atât de elocvent visul ei. Acțiunile lor vizează scrierile ei, care erau bunurile vădite ale casei ei și care urmează să fie proscrie de conducătorii din Battle Creek, ce s-au transformat într-un ordin sfânt al catolicismului. Atacul lor asupra scrierilor ei este, de asemenea, reprezentat de atacul asupra scrierilor lui Ieremia. Visul lui Ellen White este un al doilea martor al arderii scrierilor lui Ieremia.

În a treia generație a Adventismului laodicean, compromisul a fost tema predominantă. A treia generație este reprezentată de biserica din Pergam. Intervalul cuprins între publicarea, în 1919, a cărții lui W. W. Prescott, intitulată „Doctrina lui Hristos”, și publicarea, în 1956, a volumului „Întrebări despre doctrină”, marchează o perioadă de tranziție, reprezentată la început de o publicație alfa și încheiată cu o publicație omega. Prima carte a reprezentat respingerea, de către W. W. Prescott, a Leului din seminția lui Iuda, în favoarea viziunii protestante apostate despre Hristos. Cartea lui Prescott, pe bună dreptate intitulată „Doctrina lui Hristos”, a golit de conținut mesajul profetic milerit, lăsând doar definiția goală a lui Isus, cea venerată de catolicism și de protestantismul apostat. Ultima carte din acea generație definește o sfințire și o îndreptățire care distrug legea lui Dumnezeu, dreptatea și mila Sa. Israelului antic i s-a încredințat responsabilitatea de a fi depozitarii legii lui Dumnezeu, iar Adventismului, de a fi depozitar nu numai al legii lui Dumnezeu, ci și al Cuvântului Său profetic. În 1919, o carte care a respins apărarea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu a marcat începutul celei de-a treia generații a Adventismului laodicean, care s-a încheiat cu o carte ce respinge legea lui Dumnezeu.

Dacă îngădui îndărătnicia inimii și, prin mândrie și neprihănire de sine, nu-ți mărturisești greșelile, vei fi lăsat supus ispitelor lui Satana. Dacă, atunci când Domnul îți descoperă greșelile, nici nu te pocăiești, nici nu faci mărturisire, providența Sa te va aduce din nou și din nou pe același teren. Vei fi lăsat să faci greșeli de aceeași natură, vei continua să duci lipsă de înțelepciune și vei numi păcatul neprihănire, iar neprihănirea păcat. Mulțimea amăgirilor care vor predomina în aceste zile din urmă te va înconjura și îți vei schimba conducătorii, fără să știi că ai făcut-o. Review and Herald, 16 decembrie 1890.

Pergam, a treia biserică, a condus către Tiatira, biserica papală, care este a patra generație, când cei 25 de bărbați se închină înaintea simbolului autorității Tiatirei.

Regulamentul adoptat de primii coloniști, care permitea numai membrilor bisericii să voteze sau să dețină funcții în guvernul civil, a condus la urmări dintre cele mai pernicioase. Această măsură fusese acceptată drept mijloc de păstrare a purității statului, dar a avut ca rezultat coruperea bisericii. Mărturisirea credinței fiind condiția pentru exercitarea votului și ocuparea unei funcții, mulți, mânați exclusiv de motive de politică lumească, s-au unit cu biserica fără o schimbare a inimii. Astfel, bisericile au ajuns să fie alcătuite, într-o măsură însemnată, din persoane neconvertite; iar chiar în cler se aflau unii care nu numai că susțineau erori de doctrină, ci erau și neștiutori cu privire la puterea înnoitoare a Duhului Sfânt. Astfel au fost din nou demonstrate urmările rele, atât de des atestate în istoria bisericii din zilele lui Constantin până în prezent, ale încercării de a zidi biserica cu ajutorul statului, ale apelării la puterea seculară pentru susținerea Evangheliei Aceluia care a declarat: «Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.» Ioan 18:36. Unirea bisericii cu statul, oricât de mic ar fi gradul ei, deși poate părea că aduce lumea mai aproape de biserică, în realitate nu face decât să aducă biserica mai aproape de lume. Marea controversă, 297.

„Unirea Bisericii cu statul, oricât de mic ar fi gradul ei, deși poate părea că apropie lumea de Biserică, în realitate nu face decât să apropie Biserica de lume.” La 18 mai 1977, Bert B. Beach (director în Diviziunea Europa de Nord–Africa de Vest a bisericii și implicat în relațiile interbisericești) i-a oferit un medalion aurit Anticristului, Papei Paul al VI-lea, în timpul unei audiențe de grup la Roma. A făcut parte dintr-o întrunire a Conferinței Secretarilor Familiilor Confesionale Mondiale. Evenimentul a fost consemnat în *Adventist Review* (11 august 1977) și menționat de *Religious News Service* ca fiind prima dată când un reprezentant oficial SDA s-a întâlnit cu un Pontif.

Domnul a rostit un blestem asupra celor care scot din sau adaugă la Scriptură. Marele Eu Sunt a hotărât ce trebuie să constituie regula credinței și a doctrinei și a rânduit ca Biblia să fie cartea fiecărei case. Biserica ce se ține de Cuvântul lui Dumnezeu este despărțită ireconciliabil de Roma. Protestanții au fost odinioară astfel despărțiți de această mare biserică a apostaziei, dar s-au apropiat tot mai mult de ea și încă se află pe calea împăcării cu Biserica Romei. Roma nu se schimbă niciodată. Principiile ei nu s-au schimbat câtuși de puțin. Ea nu a micșorat ruptura dintre ea și protestanți; ei au făcut toți pașii de apropiere. Dar ce spune aceasta despre protestantismul de astăzi? Respingerea adevărului biblic este aceea care îi face pe oameni să se apropie de necredință. O biserică care dă înapoi este cea care micșorează distanța dintre ea și Papalitatea.

Adevărații protestanți sunt suflete ca Luther, Cranmer, Ridley, Hooper și miile de bărbați nobili care au fost martiri de dragul adevărului. Ei au stat ca străjeri credincioși ai adevărului, declarând că protestantismul este incapabil de unire cu romanismul, ci trebuie să fie despărțit de principiile papalității pe cât de departe este răsăritul de apus. Astfel de apărători ai adevărului nu s-ar fi putut armoniza cu „omul fărădelegii” mai mult decât s-ar fi putut armoniza Hristos și apostolii Săi. În veacurile de demult, cei dreپți simțeau că era cu neputință să intre în comuniune cu Roma și, deși antagonismul lor față de acest sistem al rătăcirii era menținut cu riscul averii și al vieții, totuși au avut curajul să-și mențină separarea și au luptat bărbătește pentru adevăr. Adevărul biblic le-a fost mai scump decât bogăția, onoarea sau chiar viața însăși. Nu puteau îndura să vadă adevărul îngropat sub o masă de superstiții și sofisme

mincinoase. Au luat în mâini Cuvântul lui Dumnezeu și au înălțat înaintea poporului stindardul adevărului, declarând cu îndrăzneală ceea ce Dumnezeu le descoperise prin cercetarea sânguincioasă a Bibliei. Au suferit cele mai cumplite morți pentru credințioșia lor față de Dumnezeu, dar prin sângele lor ne-au câștigat libertăți și privilegii pe care mulți dintre cei ce pretind că sunt protestanți le cedează cu ușurință puterii răului. Dar vom ceda noi aceste privilegii cumpărate cu preț atât de scump? Vom aduce noi ofensă Dumnezeului cerului și, după ce El ne-a eliberat de sub jugul romanismului, ne vom pune din nou sub robia acestei puteri anticreștine? Ne vom dovedi noi degenerarea prin faptul că renunțăm, prin semnătură, la libertatea noastră religioasă, la dreptul nostru de a ne închina lui Dumnezeu potrivit dictatelor propriei conștiințe?

Glasul lui Luther, care a răsunat în munți și în văi, care a zguduit Europa ca de un cutremur, a ridicat o oștire de apostoli nobili ai lui Isus, iar adevărul pe care îl susțineau nu a putut fi redus la tăcere prin ruguri, prin torturi, prin temnițe, prin moarte; și încă vocile nobilei oștiri a martirilor ne spun că puterea romană este apostazia prezisă a zilelor din urmă, taina fărădelegii pe care Pavel a văzut-o începând să lucreze chiar în zilele lui. Catholicismul roman câștigă teren cu rapiditate. Papismul ia amploare, iar cei care și-au întors urechile de la auzirea adevărului ascultă basmele ei amăgitoare. Capele papale, colegii papale, mănăstiri de călugărițe și mănăstiri sunt în creștere, iar lumea protestantă pare să doarmă. Protestanții își pierd semnul distinctiv care îi deosebea de lume și micșorează distanța dintre ei și puterea romană. Și-au întors urechile de la auzirea adevărului; nu au fost dispuși să primească lumina pe care Dumnezeu a revărsat-o pe cărarea lor și, prin urmare, intră în întuneric. Vorbesc cu dispreț despre ideea că va exista o renaștere a crudei persecuții din trecut din partea romano-catolicilor și a celor care se afiliază cu ei. Nu recunosc faptul că Cuvântul lui Dumnezeu prezice pe deplin o asemenea renaștere și nu vor să admită că poporul lui Dumnezeu, în zilele din urmă, va suferi persecuție, deși Biblia spune: «Balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.»

Papismul este religia firii omenești, iar marea masă a omenirii iubește o doctrină care le îngăduie să păcătuiască și totuși îi scapă de consecințele păcatului. Oamenii trebuie să aibă vreo formă de religie, iar această religie, izvodire omenească și totuși pretinzând autoritate divină, se potrivește minții trupești. Cei care se cred înțelepți și pricepuți se abat, cu mândrie, de la standardul neprihănirii, Cele Zece Porunci, și nu socotesc că se potrivește cu demnitatea lor să cerceteze căile lui Dumnezeu. De aceea apucă pe căi mincinoase, pe poteci oprite, devin autosuficienți, îngâmfăți, după modelul papei, nu după modelul lui Isus Hristos. Ei trebuie să aibă acea formă de religie care impune cele mai mici cerințe de spiritualitate și lepădare de sine și, întrucât înțelepciunea omenească nesfârșită nu-i va conduce să deteste papismul, sunt atrași în mod firesc către rânduiețile și doctrinele lui. Nu vor să umble pe căile Domnului. Sunt cu totul prea luminați ca să-L caute pe Dumnezeu cu rugăciune și smerenie, cu o cunoaștere inteligentă a Cuvântului Său. Nevrând să cunoască căile Domnului, mințile lor sunt pe deplin deschise înșelărilor, gata oricând să primească și să creadă o minciună. Sunt dispuși ca cele mai neîntemeiate și mai neconsecvente neadevăruri să le fie prezentate drept adevăr.

Capodopera înșelăciunii lui Satana este papismul; și, deși s-a demonstrat că o epocă de mare întunecime intelectuală a fost favorabilă romanismului, se va demonstra totodată că o epocă de

mare lumină intelectuală este favorabilă puterii sale; căci mințile oamenilor sunt îndreptate spre propria lor superioritate și nu le place să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoașterea lor. Roma pretinde infailibilitatea, iar protestanții urmează aceeași linie. Ei nu doresc să caute adevărul și să înainteze de la lumină la o lumină mai mare. Se închid între zidurile prejudecății și par dispuși să fie înșelați și să-i înșele pe alții.

Dar, deși atitudinea bisericilor este descurajantă, totuși nu este motiv de descurajare; căci Dumnezeu are un popor care își va păstra fidelitatea față de adevărul Său, care va face din Biblie, și numai din Biblie, regula sa de credință și doctrină, care va înălța stindardul și va ține sus steagul pe care este înscris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Ei vor prețui o Evanghelie curată și vor face din Biblie temelie credinței și a doctrinei lor.

Pentru o vreme ca aceasta, când oamenii aruncă la o parte Legea Domnului oștirilor, rugăciunea lui David este potrivită: „Este vremea pentru Tine, Doamne, să lucrezi; căci au desființat Legea Ta.” Ne apropiem de o vreme când asupra Legii lui Dumnezeu se va revărsa un dispreț aproape universal, iar poporul lui Dumnezeu, păzitor al poruncilor, va fi greu încercat; dar își vor pierde ei respectul față de Legea lui Iehova pentru că alții nu văd și nu recunosc caracterul ei obligatoriu? Fie ca poporul lui Dumnezeu, păzitor al poruncilor, asemenea lui David, să cinstească Legea lui Dumnezeu în măsura în care oamenii o aruncă la o parte și o copleșesc cu lipsă de respect și dispreț. Signs of the Times, 19 februarie 1894.

Cu doi ani înainte ca Antihristului să-i fi fost conferită o medalie de aur de către un conducător al bisericii laodiceene a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, în 1975, a fost intentat un proces împotriva Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Cauza nr. C-74-2025 CBR, la Curtea Districtuală a Statelor Unite pentru Districtul de Nord al Californiei), în care Comisia pentru Egalitatea de Șanse în Muncă a dat în judecată editura bisericii în numele a două angajate — Merikay Silver (o fostă redactoare care plecase până la momentul intentării acțiunii) și Lorna Tobler — acuzând discriminare pe criterii de gen în privința salarizării și a beneficiilor. Biserica și-a apărat practicile în parte invocând excepții religioase și discutând structura sa de guvernare.

Într-o declarație sub jurământ datată 6 februarie 1976 (parte a unui memoriu de apărare depus la instanță), Neal C. Wilson (pe atunci președinte al Diviziei Nord-Americane a Bisericii, iar ulterior președinte al Conferinței Generale din 1979 până în 1990) a abordat pozițiile istorice ale Bisericii cu privire la romano-catolicism. Declarația a fost făcută în contextul respingerii caracterizărilor potrivit cărora Biserica ar avea o „ierarhie” similară sistemului papal. Citatul relevant, în întregime, este: „Deși este adevărat că a existat o perioadă în viața Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea când denomiinațiunea a adoptat un punct de vedere în mod distinct anti-romano-catolic, iar termenul «ierarhie» era folosit într-un sens peiorativ pentru a se referi la forma papală de guvernare bisericească, acea atitudine din partea Bisericii nu era nimic altceva decât o manifestare a antipapismului răspândit în rândul denomiinațiunilor protestante conservatoare la începutul acestui secol și spre sfârșitul celui trecut, și care, în ceea ce privește Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, a fost acum aruncat la coșul de gunoi al istoriei.”

Aceasta reflectă o îndepărtare de la interpretarea profetică tradițională a bisericii, care identifica papalitatea drept „fiara” sau anticristul din Apocalipsa. Criticii din interiorul și din afara bisericii au interpretat-o drept o minimalizare sau o abandonare a acelei poziții anti-catolice, în vederea alinierii la ecumenismul modern sau la apărări juridice. Wilson, în 1985, i-a identificat pe președinții diferitelor Diviziuni ale bisericii drept „cardinali”, când a declarat: „... nu există niciun «cardinal» din oricare dintre țările Extremului Orient, în timp ce probabil vor fi doi «cardinali» din Africa.”

Sora White a afirmat că o biserică decăzută este aceea care micșorează distanța dintre ea și Papă! Compromisul celei de-a treia generații este reprezentat ca jelirea pentru Tamuz în Ezechiel, capitolul opt, și prin compromisul Pergamului. Prima generație, din 1863 până în 1888, a reprezentat biserica din Efes, o biserică care și-a pierdut dragostea dintâi; dragostea dintâi a Mișcării Millerite era mesajul profetic, iar primul capitol al aceluși mesaj profetic era „șapte vremi”, care au fost puse deoparte în 1863.

Din 1888 până în 1919, a doua generație, reprezentată de Smirna și de odăile tainice din cartea lui Ezechiel, a fost martoră la moartea Spiritului Profetic, când Sora White a fost așezată la odihnă în 1915. Mai multe detalii despre cele patru generații sunt necesare pentru a completa mărturia, dar răzvrătirea progresivă trebuie înțeleasă pentru a aprecia pe deplin cum un popor apostat ar putea "proscie" scrierile lui Ellen White sau cum ar putea promova prima zi a săptămânii drept acceptabilă. Iuda lucrează împreună cu "bețivii lui Efraim" care "stăpânesc peste poporul acesta" în Ierusalim, iar cei care stăpânesc Ierusalimul și se închină soarelui sunt reprezentați de Sinedriu.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Între cei ce se declară copii ai lui Dumnezeu, cât de puțină răbdare s-a manifestat, câte cuvinte amare s-au rostit, câtă osândire s-a rostit împotriva celor care nu sunt de credința noastră. Mulți i-au privit pe cei ce aparțin altor biserici ca pe niște mari păcătoși, când Domnul nu îi privește astfel. Cei care îi privesc astfel pe membrii altor biserici au nevoie să se smerească sub mâna cea puternică a lui Dumnezeu. Cei pe care îi condamnă poate că au avut doar puțină lumină, puține ocazii și privilegii. Dacă ar fi avut lumina pe care au avut-o mulți dintre membrii bisericilor noastre, ar fi putut înainta mult mai mult și ar fi reprezentat credința lor înaintea lumii mult mai bine. Despre cei care se fălesc cu lumina lor și totuși nu umblă în ea, Hristos spune, 'Dar Eu vă spun: va fi mai ușor pentru Tir și Sidon în ziua judecății decât pentru voi. Și tu, Capernaum [Advenștii de Ziua a Șaptea, care au avut mare lumină], care ești înălțată până la cer [în ce privește privilegiul], vei fi coborâtă până la iad; căci dacă lucrările puternice care s-au făcut în tine s-ar fi făcut în Sodoma, ea ar fi rămas până în ziua de azi. Dar Eu vă spun că va fi mai ușor pentru țara Sodomei în ziua judecății decât pentru tine.' În vremea aceea Isus a răspuns și a zis, 'Îți mulțumesc, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți [în propria lor socotință] și le-ai descoperit pruncilor.'

Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste lucruri, zice Domnul, și v-am vorbit, sculându-Mă dis-de-dimineată și vorbind, dar n-ați ascultat; și v-am chemat, dar n-ați răspuns; de aceea voi face casei acesteia, care este chemată cu Numele Meu, în care vă încredeți, și locului pe care ve l-am dat vouă și părinților voștri, cum am făcut la Șilo. Și vă voi lepăda dinaintea feței Mele,

cum i-am lepădat pe toți frații voștri, toată sămânța lui Efraim.

Domnul a întemeiat în mijlocul nostru instituții de mare însemnătate, iar ele trebuie administrate nu așa cum sunt administrate instituțiile lumești, ci după rânduiala lui Dumnezeu. Ele trebuie administrate cu privirea neîmpărțită îndreptată numai spre slava Sa, pentru ca prin toate mijloacele sufletele pe cale de pierzare să fie mântuite. Poporului lui Dumnezeu i-au venit mărturiile Duhului, și totuși mulți nu au luat aminte la muștrări, avertizări și sfaturi.

"Ascultați acum aceasta, O, popor nebun și fără pricepere; care aveți ochi și nu vedeți; care aveți urechi și nu auziți: Nu vă temeți de Mine? zice Domnul: nu veți tremura înaintea Feței Mele, Eu, care am așezat nisipul ca hotar al mării printr-o hotărâre veșnică, așa încât ea să nu-l poată trece: și, deși valurile ei se zbcuimă, totuși nu pot birui; deși vuiesc, totuși nu pot trece peste el? Dar poporul acesta are o inimă potrivnică și răzvrătită; s-au răzvrătit și s-au îndepărtat. Și nu zic în inima lor: Să ne temem acum de Domnul Dumnezeu nostru, Cel ce dă ploaie, și timpurie, și târzie, la vremea ei: El ne păstrează săptămânile rânduite ale secerișului. Nelegiuirile voastre au abătut de la voi aceste lucruri, iar păcatele voastre v-au lipsit de bine. . . . Ei nu judecă pricina, pricina orfanului, totuși propășesc; iar dreptul celui nevoiaș nu-l judecă. Să nu cercetez Eu pentru aceste lucruri? zice Domnul; nu se va răzbuna sufletul Meu pe un neam ca acesta?"

„Va fi oare Domnul silit să spună: «Nu te ruga pentru poporul acesta, nici nu înălța strigăt, nici rugăciune pentru ei, nici nu mijloci la Mine: căci nu te voi asculta»? «De aceea, ploile au fost oprite și nu a fost ploaie târzie. . . . Nu vei striga tu, de acum înainte, către Mine: Tatăl meu, Tu ești călăuza tinereții mele?»” Review and Herald, 1 august 1893.